

La Întâlnire cu ... Credința

de Gelu Arcadie Murariu

Am văzut în articolul precedent cum Moise și Aaron au fost trimiși de Dumnezeu unul spre altul la întâlnire în ... pustie, o aventură incredibilă, transformată în fapt credibil prin puterea lui Dumnezeu și ascultarea celor doi oameni. Sper că cititorul va fi însoțit cu gândul pe călători în neobișnuitul lor periplu, înțelegând pe parcursul acestei călătorii mentale posibilitățile credinței în promisiunile lui Dumnezeu, care culminează în miracol. În comparație cu ei, experiențele noastre vor fi mai puțin spectaculoase, dar garanția reușitei rămâne faptul că Cel ce ne trimite la întâlnire este același Dumnezeu.

Meditația asupra Cuvântului inspirat constituie o călătorie reală pe coordonatele spirituale ale existenței, menită a conduce la fructificarea în propria viață, prin credință, a potențialului depozitat în promisiunile Scripturii. Următorul pas, logic de întreprins pentru creștin, este elementul aplicativ, pas investit cu puterea să schimbe vieți, caractere și destine. Din păcate tocmai la faza de aplicație rămânem de obicei corigenți și zăbavnici, în loc să ne angajăm ferm pe drumul deschis înaintea noastră.

Dacă întâlnirea celor doi în pustie ne frapează ca un fapt impresionant, ce-ați zice de un general, devenit iscoadă în ajunul bătăliei, trimis de unul singur, noaptea, în tabăra vrăjmașă? Și nu-i vorba de un luptător din cale-afară de brav și curajos, ci mai degrabă un om ezitant și temător, diletant în ale războiului (care-și bătea grâul în teasc, argumenta cu îngerul, se scuza ca fiind *“cel mai mic din casa tatălui”* său, demola altarul lui Baal în timpul nopții, etc). Trimițându-l la întâlnire, Dumnezeu îi spune, *“Dacă ți-e frică să te pogori, pogoară-te cu Pura, slujitorul tău”*. Ați ghicit desigur că referința biblică îl privește pe Ghedeon, cu binecunoscuta lui istorie.

Judecător ridicat de Dumnezeu spre a elibera pe Israel de sub apăsarea Madianiților, Ghedeon a reușit să strângă în jurul lui o oaste de 32.000 de oameni, numai ca să afle că, după criteriile lui Dumnezeu, *“Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult, ca să dau pe Madian în mâinile lui”*, măcar că dușmanii care le stăteau împotriva *“erau fără număr, ca nisipul de pe marginea mării”*. Împotriva tuturor calculelor umane, care recomandă sporirea armatei la un procentaj cu sorți de izbândă (Luca 14:31), porunca de Sus cerea reducerea drastică a ei, luptătorii urmând a fie triați în funcție de curajul lor, descotorosind astfel armata de oricine *“este fricos”*. Mulțimile, atât de căutate și curate de oameni, pot fi un impediment în calea lucrării divine și un fals suport pentru lucrătorul creștin. Cartea Judecătorilor prezintă eroi ai credinței, unii dintre ei evidențiați ca războinici solitari, îmbrăcați cu putere de sus, patru dintre judecători fiind menționați în capitolul celor credincioși din Evrei 11.

Ne putem imagina reacția lui Ghedeon văzând grosul armatei sale (22.000 de oameni) părăsind tabăra cu bocceaua temerii în spinare, lăsând celor rămași în urmă merindea și trâmbețele, dar știm că alte surprize îl așteptau: *“Poporul este încă prea mult. Pogoară-i la apă și acolo ți-i voi alege”*. Până aici soldații se aleseseră singuri, în funcție de bravura inimii lor. De acum urmau să fie aleși de Dumnezeu și, conform criteriilor sale, se putea bizui doar pe 300 dintre ei.

A răspunde chemării lui Dumnezeu, ca Ghedeon, constituie doar primul act al dedicării și nu garantează *“a smooth sailing”* pe marea încă necunoscută, care-i stă în față. Se cere în continuare o abordare prin credință a fiecărui pas necesar spre împlinirea misiunii încredințate. Cei 300 de oameni aleși nu constituiau prin ei înșiși condiția biruinței, care era promisiunea și darul lui Dumnezeu. Se cerea participanților doar să nu fie o piedică în reușita campaniei prin efectul cumulativ al temerii și lipsei de credință, asemeni grosului armatei, care era deja pe drum spre casă, gândind la adăpostul confortului familiar.

Cât despre comandant, mai erau încă lucruri de pregătit în inima lui. În ajunul zilei plănuită pentru bătălie, Dumnezeu îl trimite pe Ghedeon la întâlnire cu certitudinea biruinței, care îi lipsea încă: *“Scoală-te și pogoară-te în tabără, căci am dat-o în mâinile tale”*. O incursiune în tabăra madianiților, menită să alunge ultimele umbre de necredință și teamă din inima lui, *“Să ascuți ce vor zice și după aceea ți se vor întări mâinile”*. Dumnezeu îi arată că vrăjmașul era biruit dinainte, prin hotărârea Sa. La adăpostul nopții, Ghedeon se apropie cu toată precauția de primele corturi ale oștirii vrăjmașe, ocolind cu grijă străjile. Dumnezeu lucrează în chip surprinzător și neînțeles pentru mințile umane, în loc să

sporească oștirea, El întărește credința generalului. Pentru a mânui sabia cu vitejie este nevoie ca inima să fie mai întâi izbăvită de teamă.

Ghedeon sosește la întâlnire *“și iată că un om istorisea tovarășului său un vis”*. Un om visează un vis despre a cărei semnificație n-are habar. Simte însă că visul trebuie să transmită un mesaj și-l povestește camaradului său de arme. Auzind visul, acesta din urmă îl tâlmăcește pe loc, fără nici o ezitare, esența mesajului fiind că *“Dumnezeu a dat pe Madian și toată tabăra în mâinile lui Ghedeon”*. În sfârșit, Ghedeon, trimis la întâlnire cu cei doi ostași vrăjmași, ca să audă visul și tâlmăcirea lui, înțelege, crede, se închină, aruncându-se cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu, și se întoarce apoi în micuța lui tabără, cu planul de bătaie cristalizat în minte.

Nu putem să nu ne aducem aminte de Rahab din Ierihon, din nou o reprezentantă a vrăjmașilor, prin care credința iscoadelor a fost întărită (o altă întâlnire plănuită de Sus), când a mărturisit, *“Știu că Domnul v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră”*. Dar, mă întreb eu, avem noi cu adevărat nevoie de mărturia vrăjmașilor noștri spre a crede? Nu cumva doar credința slabă se bizuiește pe asemenea proptele? Prin credință slabă înțeleg credința căreia Cuvântul lui Dumnezeu nu-i este suficient, ca să acționeze și să primească lucrurile dorite. Întorcându-ne la începutul istoriei lui Ghedeon, să citim din nou promisiunile făcute lui și să judecăm apoi dacă avea suficiente motive să creadă cuvintele primite și să acționeze pe baza lor. Iată promisiunile, *“Domnul este cu tine, viteazule”* (Judecători 6:12); *“Domnul S-a uitat la el și a zis: Du-te cu puterea aceasta, pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?”* (6:14) și *“Eu voi fi cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om”* (6:16).

Ideea ciudată a unei mărturii favorabile din partea vrăjmașilor poate lua forme dramatice, conferind confuzie unei anumite situații. Gândul ne duce la apostolul Pavel, despre care Faptele Apostolilor ne spun că a fost deranjat, iritat chiar, de mărturia unei femei stăpânite de un duh de ghicire, care striga în urma apostolilor cuvinte favorabile lor. Pavel a mustrat duhul care lucra și vorbea prin ea (Fapte 16:16-18), deși cuvintele ei erau adevărate. Ne aducem aminte apoi că Isus n-a avut nevoie de mărturia dracilor, care știau fără dubiu că El era Christosul (Luca 4:41) și le-a interzis să-l facă reclamă, prezentându-L ca Mesia.

Credința salvatoare *“vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Christos”* (Romani 10:17). O credință alimentată din surse alternative se expune contaminării cu scopuri străine Evangheliei și va suferi contradicții și crize interne. Știința, filosofia, arta, natura, personalități proeminente – toate acestea pot aduce minunate confirmări credinței stabilite pe baza Cuvântului revelat, dar nu-l pot suplini. N-au putere prin ele însele să nască o credință vie, n-au autoritate să facă promisiuni și nici puterea să schimbe oameni. Nimic altceva decât credința are acces în sferile cerești și aceasta numai pe baza revelației trimise de acolo jos pe pământ.